

ע"פ 50294/02/16 - טטיאנה שליפר - נוכחת נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 50294-02-16 שליפר נ' מדינת ישראל
03 מרץ 2016

לפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המעוררת
טטיאנה שליפר - נוכחת
על-ידי ב"כ עוה"ד דוד גולן ודימה קרביצקי
נגד
המשיבה
מדינת ישראל
על-ידי ב"כ עו"ד רלי בן-אהרון

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

ביום 14.06.14 בסמוך לשעה 01:00 בלילה נהגה המערערת כשהיא שיכורה. שכרותה נקבעה על-ידי מכשיר הינשוף, בשל כך הוגש נגדה כתב אישום בבית משפט קמא. המערערת בתחילה כפרה ואחר כך ביקשה לחזור בה מכפירתה ובית משפט קמא נעתר לה והרשיעה על-פי הודאתה.

בית משפט קמא נעתר לעתירת הסניגור ושלח את המערערת לקבלת תסקיר שירות מבחן. תסקיר שירות המבחן אפשר לומר שהוא חיובי ואף בא בהמלצה בסיפא לו, להעמיד את המערערת במבחן למשך שנה, וכן לצד ענישה מרתיעה נלווית, הציעו להאריך מאסר ע"ת התלוי ועומד נגדה.

אלא, שהמצב המשפטי בעניינה של המערערת הרבה יותר מסובך - אותו מאסר ע"ת אשר המליץ שירות המבחן להאריך ובית משפט קמא, בגזר דינו, וכך הנני מקדים את המאוחר - הפעיל, הוא מאסר ע"ת חב הפעלה, דהיינו, מאסר ע"ת שעל-פי סעיף 56 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, לא ניתן להאריך אותו שוב הפעם. קובע סעיף 56(ב) לחוק העונשין "לא ישתמש בית משפט בסמכות לפי סעיף זה, אלא לגבי ההרשעה הראשונה של הנאשם בשל עבירה נוספת". המערערת הורשעה אחרי שהוטל עליה התנאי בתיק 4798-05-11 [בימ"ש לתעבורה ת"א] בן שמונה חודשים, אותו מאסר ע"ת הוארך בהליך אחר.

בערעורו על גזר דינו של בית משפט קמא טוען ב"כ המערערת שטעה בית משפט קמא בהפעילו את התנאי ולא האריך. בית משפט קמא לא היה מוסמך להאריך את התנאי, וממילא אף אם היה מבקש להאריכו, במידה והיה מדובר במאסר

ע"ת שניתן להאריכו, היה צריך לעשות כן מטעמים שיירשמו. כשמדובר במערערת שחוזרת ונוהגת שיכורה שוב ושוב, אין שום טעם מיוחד כזה.

בנוסף, לטענה המבוססת על סעיף 56 לחוק העונשין, מבקשת המערערת שבית המשפט הזה - טענה שלא נטענה לפני בית משפט קמא - יעשה שימוש בסמכותו בסעיף 85 לחוק העונשין.

סעיף 85 לחוק העונשין מאפשר להאריך מאסר מותנה יותר מפעם אחת, כאשר מדובר במי שנמצא בהליך של גמילה מסמים שוב הפעם. סעיף 85 איננו מתאים ואיננו רלוונטי לעניינה של המערערת, אשר בעייתה איננה סמים אלא אלכוהול. מבקש ב"כ המערערת שבית משפט זה יקבע שלצורך סעיף 85 שכרות משמעה גם היזקקות לסמים, ואין הדבר ניתן לעשות - כך הדבר עולה במפורש מסימן ז' לפרק ו' לחוק העונשין, החל מסעיף 82 ואילך.

כתוב בסעיף 82 "הורשע אדם והוכח בבית המשפט כי הוא השתמש בסמים מסוכנים, ומשמעותם בפקודת הסמים המסוכנים..." אינני יודע דרך שבה ניתן לקרוא מתוך פקודת הסמים שכרות.

הסניגור מעלה בערעורו גם רעיון נוסף - מציע הוא שאף ששירות המבחן לא הציע לו, שערכאת הערעור תורה לפי סעיף 1 לפקודת המבחן [נוסח חדש] התשכ"ט - 1969, שהמערערת תרצה תקופת מבחן ללא הרשעה בדיון. אלא, שסעיף 1(2) לפקודת המבחן קובע ברחל בתך הקטנה שבית המשפט רשאי ליתן צו מבחן בלי להרשיע רק "אם אין על הנאשם עונש מאסר על-תנאי שבית המשפט רשאי לצוות על ביצועו עקב הרשעתו בעבירה שהואשם עליה".

מציע הסניגור שבית המשפט, בהליך הנוכחי, ינהג בדרך יצירתית. דרך יצירתית משמעה עיוות פרשנותו של החוק, וזאת גם ערכאת הערעור, בוודאי בבית המשפט המחוזי, איננה רשאית לעשות.

השאלה היא גם האם מוצדק לעשות כן. מוצדק יהיה לעשות כן אם בית משפט קמא, בהטילו את העונש שהטיל על המערערת, דהיינו, הפעלת התנאי של שמונת החודשים שצוין לעיל, הטלת שישה חודשי מאסר באופן חופף, באופן מלא, לשמונת החודשים הללו, פסילה ומאסר ע"ת - טעה טעות קיצונית בגזר הדין עת הטיל בעניינה של המערערת.

ההלכה היא, כידוע, שאין ערכאת הערעור מתערבת בענישה המוטלת על-ידי הערכאה הדיונית, אלא כאשר זו סוטה באופן קיצוני מהעונש ההולם - לא זה המצב בענייננו.

בנקודה אחת בערעורו צודק ב"כ המערערת, בנושא של עונש הפסילה שהוטל על המערערת. על המערערת הוטלו שש שנות פסילה בפועל. בית משפט קמא קבע בפסק דינו כי במקרה נשוא הערעור אפשר לעשות שימוש בסעיף 40א'(1) לפקודת התעבורה ולא היא. בעשר השנים שקדמו למועד ביצוע העבירה הנוכחית, המערערת הורשעה רק פעם אחת בעבירת שכרות ולא פעמיים, אבל בגזר הדין האופרטיבי, כאמור, בית משפט קמא לא הטיל עשר שנות פסילה, אלא שש בלבד, כלומר, לא עשה שימוש בסעיף 40א'. עונש הפסילה שהטיל בית משפט קמא בנסיבותיה של המערערת, עברה התעבורתי, הינו עונש מידתי, וגם בו אין להתערב.

בית משפט קמא נתן דעתו גם לכל הנסיבות האישיות של המערערת. כאמור, ניסה לסייע בידה בשלחו אותה לשירות

המבחן, אך בסופו של יום, גם בית משפט קמא כבול היה למוסרותיו של הדין ושל הפסיקה אליה הפנה, ובנסיבות אלה, לא אוכל להתערב בגזר הדין.

הערעור נדחה.

המערערת תתייצב לריצוי עונש המאסר ביום **10.04.16** בבימ"ר "ניצן" עד השעה **10:00**.

המערערת יכולה לתאם את הכניסה למאסר עם אפשרות למיין מוקדם בטלפון 08-9787336/7.

הנני מורה על עיכוב יציאתה של המערערת מהארץ והנני קובע שכל התנאים שהוטלו להבטחת התייצבותה, אם בערכאה הנוכחית, אם בערכאה הדיונית, יישארו בתוקפם עד התייצבותה לריצוי עונש המאסר.

ניתן והודע היום, כ"ג אדר א'
התשע"ו, 03/03/2016, במעמד
הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט

הוקלד על ידינו פרדוידי